

а. Добрин Василев
Год. VIII. Мародоги 87

Варна, 1 Декември 1937 год.

Брой 5.

Муз.

ВАРНЕНСКИ МОРЕНИЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишенъ абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.

Обявления се приематъ
по споразумение

НЕБЕСНИЯ КРОТЪКЪ ДЪЖДЪ НА МИЛОСТЬТА

Угаснаха отдавна знойните жи-
вотворни лъжи на слънцето,
които пилъеха отъ ведрите си-
ни небесни широти по земните
низини топлота и блъсъкъ. От-
минаха и приятните, нѣжнотоп-
лите зари на златистата есен,
които милваха тѣжковния ликъ
на земята!

Ето вече настѫпватъ мразо-
витите дни, презъ които небес-
ните простори ще се намръ-
щатъ; бѣлите снѣжинки щемет-
но ще полетяватъ отъ бездън-
ните гълбини на надземния
миръ, и падайки по земните
ширини ще ги милватъ съ своя-
та студенина, която ще вдъхва
грижи на бедните, на слабите,
ще смущава душата имъ за
своята сѫдбина! Ще зафучатъ
вѣтровете съ своя грозен и буенъ
вой! Всрѣдъ подобна обстановка,
трѣба ние да помислимъ, при-
ближаващи съ празници за
тежката участъ на бедните, на
слабите, които изнемогватъ подъ
неумолимия ударъ на живота.
Не трѣба да забравяме, че не
всички членове на градското
общество ще се възхищаватъ отъ
чувство на радост, тѣй като
жизнениятъ друмъ е труденъ и
не всички членове на обществото
могатъ, по едни или други
причини, да превъзмогнатъ срѣ-
достенията — лишенията, които
се изпрѣчватъ предъ тѣхъ и да
посрещнатъ Новата година, Рож-
дество Христово весело и съ
облекчени гърди. Ето защо по-
силните веществено по-обезпе-
чените членове на обществото,
по възможностъ, потикнати отъ
чувството на съжаление и ми-
лостъ, трѣбва да помогнатъ
на тѣзи слаби, нещастни члено-
ве на обществото, съ протегна-
та рѣка, за да рушатъ тѣзи
срѣдостения, да могатъ и тѣ да
се движатъ по свѣтовния путь
презъ празниците весело да имъ
пошепнатъ утешителни слова
за сѫществование. Тази скромна
подкрепа се налага не само отъ
човѣшки дѣлгъ, но и отъ хрис-
тиански дѣлгъ, тѣй като всички
членове на обществото презъ
празниците трѣбва да бѫдатъ,
по божествения законъ и Онзи,
които е разпънатъ на Голгота
за човѣчество, равни, да бѫ-
датъ душевно утешени, облек-
чени и да почувствуватъ свя-
тостта на Онзи, който се е ро-
дилъ подъ сияния блъсъкъ на
вилеемската звезда! Нека по-
силните, по-обезпечени веществ-
ено, по-заможните, стоплятъ

сърдцата на слабите, на бедни-
те да могатъ и тѣ да почувст-
ватъ доволство и радостъ! Нека
заявимъ велегласно, че съ по-
добна подкрепа, колкото и ни-
щожна да е, не се настѫпчаватъ
некрасивите прояви въ
живота на слабите, на нещаст-
ните. Милостъта на силните
не е подстрекателство
къмъ осѫдителното бездействие
на слабите, за да чакатъ под-
крепа веднага и по този начинъ
да се движатъ по жизнения
путь. Милостъта, тази свещенна
добротелъ, не може да се из-
тръгне насилиствено, тя трѣбва
да бѫде доброволна, искрена,
сърдечна къмъ бедните къмъ
страдашите, кѫдето и да се
намѣрятъ тѣ. Да бѫдемъ, сле-
дователно, милостиви! Гениал-
ните английски поетъ, драмат-
ургъ, Шекспиръ, въ драмата
си „Венецианскиятъ търговецъ“
действие IV, сц. I, поставя въ
устата на Порция, следните сло-
ва, които не веднъжъ сме из-
тьквали при подобни случаи:
„Милостъта не е насилиствена.
Тя пада като кроткия дъждъ
отъ небесата. Два пъти е благо-
словена: благославя този, който
който я дава и този, който я
получава. Най-силна всрѣдъ най-
силните! Тя подхожда на кра-
летъ по-добре отъ тѣхната коро-
на. Тя е възцарена въ сърд-
цата на краletъ, тя е принад-
лежност на самия Богъ и зем-
ната власт се проявява тогава,
като Божията, когато милостъта
дарява справедливостъ.“

Тѣзи внушилни, красноречиви и поучителни слова на великия, гениаленъ английски поетъ нека бѫдатъ записани въ нашите сърдца и да ги изпълняваме всѣкога съ готовностъ при даденъ случай, особено при настѫпащи празници. Да бѫдемъ милостиви! Нека небесните сърдца и да съмнѣятъ на милостъта овлаожни диплите на душата ни!

В. „Варненски Коренякъ“ защитява интересите на варненското гражданство.

Варненската търговско-индустриална камара открива въ гр. Варна двумесечен курсъ по сградостроителство отъ 1 декември т. г. за калфи и майстори. Записването на курсистите става при Сградостроителното Занаятчийско Сдружение.

Ж. Ив. Жековъ

ЗА АВАРИТЪ

(продължение отъ брой 4 и край)

Аваритъ нападнали беззащитната тѣлпа, умъртили всички, като задигнали всичко злато, скъпоценни камъни, театралните вещи, коля, коне и пр. Баянъ потърсиъ своя царски гости и като не го намѣрилъ, далъ заповѣдъ на конницата си да го догони и да го залови. Пурпурната мантса му била донесена. Конницата, безъ него, се спуснала по диритъ на императора, но било вече късно, и той стигналъ столицата си и вратитъ били затворени, бдителна стража била поставена по стената. Неуморно и вихрово конницата стигнала до стенитъ на Цариградъ, но вратитъ били затворени и целта имъ не могла да се изпълни. Аваритъ се отдалъ отново на разграбване на нѣкои църкви и се върнали при своя водачъ Баянъ. Последниятъ отдалъ всичко това нашествие на необуздаността на племето и поискъ отъ императора да се възобновява приятелските предишни отношения. Императоръ Хераклий, поради спа-
бъстъта си и неурядиците въ столицата, се съгласилъ и предишните приятелски отношения отново били възобновени.

До като аваритъ, както обикновено сѫ кръстосвали изъ владенията на Византия въ Балканския полуостровъ, древниятъ неприятель на византийците персийците, подъ водителството на Хосроесъ, завладявалъ области следъ области въ Сирия, Палестиния и Мала-Азия. Тѣ даже се спрѣли предъ самата столица — Цариградъ, като шатритъ имъ се виждали по височината, кѫдето сега кипарисите на Скутаръ се отразяватъ въ блистателните сини и тихи води на Босфора.

Персийците, въ своя победоносенъ походъ, превзели Иерусалимъ, разграбили църквите, за които императоръ Константинъ и императрица Елена на времето си сѫ полагали големи грижи за запазването и украсата имъ. Тѣ успѣли да задигнатъ „истинския кръстъ“ и да го отнесатъ въ вѣтреността на страната. Византийците, обаче, тайно могли да запазятъ свещеното копие и гжбата, които били отнесени въ Цариградъ. Слухът за разграбването на иерусалимските църкви и задигането на „истинския кръстъ“, възбудило яростта на цариградското население, което по широката площ на хиподрома викало „Deus vult“, „Deus vult“ (Богъ иска). Вѣрскиятъ и войнственъ духъ у населението е билъ толкова повишенъ, щото императорът е билъ принуденъ да образува единъ видъ кръстоносенъ походъ срещу персийците, които се били вече оттеглили отъ околностите на Цариградъ къмъ вѣтреността на Мала-Азия. Образувания кръстоносенъ походъ успѣлъ да дойде въ съприкоснение съ тила на персийците, които били разбити и дезорганизирани, и то този начинъ били принудени да повърнатъ всичко, което били задигнали отъ Иерусалимъ.

Персийскиятъ водачъ Хосроесъ успѣлъ да убеди аварския ханъ да

му помогне за превземането на византийската столица, като му обещаъ плячката да бѫде въ негова полза.

Съставенъ билъ и планъ за нападение: аваритъ да нападнатъ византийската столица, отъ европейска страна, а персийскиятъ генералъ Шахарбарцъ откъмъ отвѣдния брѣгъ на Босфора — отъ азиатска страна. Персийците нѣмали флота, но аваритъ — тѣхните съюзници, се задължили да създадатъ флота отъ лодките на славяните край Дунава и други реки, които се вливали въ Черно море. Ето какъ аваритъ се явили предъ стенитъ на Цариградъ, макаръ и да сѫ били въ приятелски отношения съ византийците.

Приготвленията се почнали: създаването на флота, военни машини и пр. Времето за нападението било опредѣлено, и аваритъ сѫ стигнали до стенитъ на Цариградъ. Византийците, за да спечелятъ време, изпратили посланици до аварския ханъ, за да узнаятъ намѣренето имъ. Това било къмъ 626 год. Ханътъ ясно и просто се изразилъ: „идете, и кажете на народа, ако не ми предаде всичко, което има, ще разрушава града до основи и ще откарамъ всичко живо въ робство“.

Обсаденитъ презъ това време сѫ взели всички необходими мѣрки за защита на града, като сѫ докарали войски отъ Азия. Нападението почнало и траяло петъ дни. Напразно аваритъ сѫ донесли всички грамадни машини, кули, които били спуснати въ рововете и допрѣли до стенитъ, като обстрелявали всѣки византийски войникъ, който би си показалъ главата. Обсаденитъ съ непомалка решителност и изкуство сѫ посрещали нападенията на аваритъ. Ниска мачта, изображение на единъ морякъ, била издигната на крепостта и единъ видъ кракъ билъ построенъ, отъ който се спускалъ чрезъ макара, лодка (navigium) въ която се намирали доброволци, които изливали гореща смола отъ опасната височина върху кулита. Обсадата не била успѣшна и аваритъ станали нетърпеливи. Тѣ решили съ съдействието на персийците, да предприематъ нощно нападение, но персийците не можали да преминатъ Босфора поради силната византийска флота. Безбройно количество славяни били докарани, както обикновено, предназначени за изгубена надежда, съ лодките имъ. Докато аваритъ сѫ извѣршвали нападение по суша, славяните-моряци да се въмкнатъ въ Златния рогъ съ грубите си лодки, донесени отъ Дунава. Обсаденитъ били на щрекъ: тѣ узнали плана на нападението и знаха за започването. Предварително запалили тѣ огъня на една висока кула и по този начинъ привлекли аваритъ, славяните-моряци въ една примка като ги улеснили да влѣзатъ въ Златния рогъ. Тогава тежките военни кораби, съ носове отъ медъ, и тройни редове гребци, се спуснали върху славяните-моряци, тѣхните лодки, и възползвани отъ нощната тъмнина, потопили

А. И. Мановъ о. з.

Една свѣтла страница въ второто българ. царство

създадена отъ варненци

Презъ 1366 год. когато надъ главитѣ на балканските държави бѣ надвиснала турската опасностъ, като демоклевия мечъ, срещу нашите крайбрежни градове се бѣ отправила кръстоносната армия на савойския владетел Амадей VI, нареченъ Зелениятъ графъ. Тоя кръстоносенъ походъ, вмѣсто да употреби силите си срещу неприятелите на християнството — турците, обсади и опустоши наши български християнски селища и крѣости.

Турците възползвани отъ безмислената и пълна съ противоречиви действия на държавите въ полуострова, лесно разчистиха пътя къмъ България и Дарданелите и стремително почнали да завладяватъ градовете и крѣости, които се изпречвали по пътя имъ.

България, била разпокъсана на малки държави. Въ предѣлите на царството на Иванъ Александра действували, почти самостоятелно архонти като Баликъ, следъ него, Добротичъ и пр. Раздорите въ царското семейство сѫ биле постоянни. Непрекъснатите успѣхи на турците въ полуострова принудили безпомощния български царь Ив. Александър да влѣзе въ споразумение съ султанъ Мурада, за да избегне турската опасностъ. Обаче тая турска политика на българите предизвикали възбуждение срещу тѣхъ отъ всички онни държави, които, или воювали срещу турците, или се готовили срещу тѣхъ.

Папата Урбанъ V, за да разшири духовната си власт въ цѣлия изтокъ, и желаеши да удовлетвори молбата на византийския императоръ Иоанъ Палеологъ, който бѣ обещалъ да подчини цариградската църква на папата, организиралъ срещу турците кръстоносенъ походъ подъ предводителство на савойския владѣтель Амадей VI. Подчинявайки се на волята на папата, той се поставилъ на чело на една малка войска, състояща се отъ Французи, Ан-

всички лодки и моряци съ намѣрили смъртта си въ дъното на Златния рогъ. Персийците не могли да минатъ Босфора, нощното морско нападение излѣзло безуспѣшно.

Великото предприятие на аварите поетърпѣло неуспѣхъ. Авартите, за отмъщение, отново се отдали на грабежъ, опустошение околността на Цариград и постепенно се изтеглили и взели посока къмъ западъ, къмъ Унгария, Трансильвания и пр. Отъ 630 год. пр. Р. Хр. историята на изтокъ не споменава вече за аварите.

Д-ръ П. Д. Скорчевъ.

Исторически прегледъ на германските засилия въ нашия народенъ говоръ

(Продължение отъ брой 4 и край)

Азъ нѣмамъ намѣрене да изброявамъ всички подобни нѣмски пришелци — повечето отъ тѣхъ скоро ще загъхнатъ. Обаче, искамъ да се спра на нѣколко нѣмски заемки само за да иматъ читателите представа за сѫдбата на една дума въобще, на която й се падне да пропътува презъ вѣковетъ изъ чужбина — тя става една истинска международна „митка“ и всѣки си я дърпа и нагизда по своему.

Червенитѣ марсилски керамиди (турски: керемида, както и кестенъ, вмѣсто кастанъ, креватъ вм. креватъ — всички сѫ грѣцки) минаватъ у насъ за по-благородни та ги наричаме „цигли“. Тази нѣмска дума Ziegel произхожда отъ лат. tegula, отъ tego = покривамъ. И ние нѣкога сме заграбили тази латинска дума, която въ наша уста е станала „тугла“, „тухла“. Понеже tegula — та може да биде използвана като тиганъ (грѣц. тиганъ отъ теко = топя: „топило“) и такава една керамида е послужила за разтапяне на олово, пакъ отъ tegula нѣмците образували друга

дума — tiegel, която сѫщо ни е харесала и сме я присвоили като тигла. Когато нѣкоя комисия приема голѣмъ брой цигли, тѣ често биватъ, ако не се подмаже нѣщо, намиранни за долнокачествени и негодни, та такива безхитростни цигли се бракуватъ: думата е нѣмска — Brack, тя значи изхвърляне по недоброкачество и е въ употреба у северните германски търговци още отъ 14 столѣтие.

KORKъ значи тата (испан. tara, отъ нѣм. Zapfen = грездей); тя произхожда отъ лат. cingulus, т. е. джъбъ, испан. sogcho (корочо). Отъ гжебестата кора на джъба се правятъ запушалки, тапи (на испанските харесала нѣм. Zapfen, на нѣмските — испанская sogcho!), които още презъ 1513 г. вече влизатъ въ употреба у нѣмските аптекари — Korkstöpsel; преди това сѫ си служили съ востъчни запушалки.

По-рано у насъ се употребяваше изключително персийската дума „пиринчъ“ — „берендж“, отъ която произхожда и думата „бронзъ“. Сега

тѣгъ наблюдавали отъ височините на Галата и крѣпостта на хубавия български градъ Варна, който стоялъ гордъ и непревземаемъ срещу гордата западноевропейска рицарска армия.

Между това Амадей виждайки силната съпротива на варненци отъ една страна, отъ друга, убеденъ, че съ юначеството и военното изкуство на облечениетъ съ желѣзо свои рицари нищо не ще може да постигне, се е принудилъ да се обѣрне къмъ Добротича за преговори. За тая цѣль изпратилъ въ Калиакра, гдето била резиденцията на Добротича, нѣколко души съ писмо, съпроводени отъ единъ гъркъ, за да преговаряятъ съ него, (cuidam homini grecii miso per dominus ad Desirbo-dieram despotum).

Амадей следъ като получилъ отговоръ, изпратилъ пратеника Mappinos и други които отъ името на Амадея обещали да дигнатъ обсадата на Варна и да повърнатъ превзетите отъ кръстоносците укрепления.

На варненци се позволило да изпратятъ до българския царь въ Търново 12 души, които да го уведомятъ за положението и помолятъ да влѣзе въ преговори съ Амадея за прекратяване на неприятелските действия.

Тогава българскиятъ царь Иоанъ Александър, който по туй време се намиралъ въ безисходно положение, съ удоволствие приелъ предложението и изпратилъ свои посланици на Добротича съ поръчения, че царьтъ е готовъ да сключи миръ съ Амадея. Амадей отъ своя страна изпратилъ посланици на царя на българите въ Търново, предвождани отъ цариградския католически патриархъ Паолъ, който да преговаря условията на мира. Разискванията траели почти цѣлъ месецъ. Най-глavnите условия сѫ биле: 1) пропускане презъ българска територия на византийския императоръ Иоанъ Палеологъ, 2) освобождение на пленените кръстоносци отъ българите, и 3) предаване на българите на превзетите отъ кръстоносците криморски градове.

Първиятъ и вториятъ пунктъ скоро бились и съгласни, и приетъ отъ българския царь Иоанъ Александъръ. Мъжнотия се е срѣщнала въ третия пунктъ, тъй като българите искали въстановяване положението, което е било преди идванието на Амадея или, най-малко, запазване за българите нѣкои отъ южно-българските пристанища, за завладяване обаче или предаване на града Варна не е станало нито дума, тъй като той, благодарение доблестното си държание и отбиване всичките атаки на кръстоносците, е добилъ тѣхната симпатия и удивление. Свободата му се е счела нѣйно добито право.

Слѣдъ много разисквания най-сетне било уговорено Месемврия да биде възвѣрната срещу безвѣзмездното пускане на всички Амадееви пленници, а другите градове и крѣости, останали въ ръцете на Савойския графъ. Още на 21 Декември Иванъ Палеологъ билъ освободенъ, за да се повърне въ Цариградъ презъ България, и Варна, следъ пропускането на византийския императоръ, била освободена и обсадата вдигната.

Между причините които бѣха ослабили българската държава въ ново време, та да се докара гибелъта на второто българско царство, можемъ нареди и експедицията на савойския владѣтель Амадей VI. Но и въ тая тъмна и пълна съ мъжнотии и угнетения епоха, на второто българско царство, варненци съ своята неустрешимост и изкуство да се съпротивяватъ срещу нападатели — кръстоносци рицари, сполучили да създадатъ една свѣтла страница въ края на историята на второто българско царство.

Обичайте Варна и работете за Варна!

Ж. Ив. Жековъ

И Ж Ж Ж Б А ШЪ

Мнозина може би, не знаятъ, защо турско население въ с. Долни пѣсьчникъ и др., варненска околия го наричатъ „кѣзлубашъ“. Това име тѣзи турци носятъ отъ вѣкове, поради факта, че тѣ, като мюхамедани, т. е. отъ мюхамеданска вѣра, представляватъ отъ себе си една вѣрска секта, която признава само „корана“ за свещена книга, писания законъ на вѣрата отъ Мюхамедъ. Други турци, мюхамедани, признаватъ не само „корана“, но и словесния, устния законъ „Сонна“, — книга, съдържаща устното учение, правила на вѣрата, които Мюхамедъ устно е проповѣдалъ и които били следъ смъртта му, по свидетелски показания, събрали въ книгата „Сонна“. Тѣзи последни мюхамедани се наричатъ „Соннити“, а първите признаватъ само „корана“ за свещена книга, отхвърляйки книгата „Сонна“, като апокрифична и се наричатъ „Шиити“. За да могатъ да се различаватъ помежду си тѣзи две секти, „Соннитѣ“ носятъ „Бѣла чалма“, а „Шиитѣ“ — „Червена чалма“, т. е. иматъ червена глава („кѣзлубашъ“). Английскиятъ историкъ Окли, въ книгата си „Животъ на Мюхамедъ“, (стр. 278 и посл.) излага подробно борбите между тѣзи две секти (643 и сл. Р. Хр.). Ужасната вражда и пре-

(„съ впрегнати“ за общъ животъ!). Думата е нѣмска: Schuh — Schonner, т. е. обущо-кресителъ.

За глечосване на грѣнцитѣ се употребява отровната иначе глечъ — литаргиумъ, мюрде-сенкъ (перс. мѣртвата камъкъ), оловенъ окисъ — по нѣмски Bleigl te = оловено гладило; или само Gl te, диалект. глеть — отъ тукъ и кашата „глечъ“, макаръ „гладъкъ“ и glatt да сѫ едно и сѫщо. За оглеждане ние си служимъ съ гласалиръ (стъклена книга), перс. сумпара.

Отъ 4—5 години насамъ нѣмците заставиха да имъ пращамъ гроздeto въ щайги, за която цель ни дадоха и тази своя дума произхожда отъ Steigen, кача, понеже отълнитѣ щайги се качватъ една върху друга. На български ние можемъ да кажемъ „слага“: слагитѣ се слагать една върху друга; срав. геолог. „наслага“!

И много още други нѣмски думи отъ най-различно естество ние имаме въ нашия езикъ: шрафъ и шрафирање се чухаха преди тридесетина години; фѣйерверкъ, зала, луга, кофа, а сега на особена почта сѫ приети сѫ куортиситѣ, за които цѣла Варна суга = грижа, лѣкуване (про-куроръ = който се грижи за спазване на законите) и ort = място, т. е. лѣ-

Я. Варналиевъ.

ИЗНОСЪТ НА ГРОЗДЕ

Усиленият износът на гроздeto — „Афузъ-Али“ (болгаръ), димятъ, отъ нашия край, особено, е неоспоримо доказателство, че този превъзходенъ и вкусенъ плодъ се ценят въ странство и се държи на първо място.

Повишеният по отношение този износъ интересъ въ чуждите пазари, на първо място Германия, Англия, Чехославия, Полша и напоследък Египетъ, дава тласъкъ на частния починъ да развие още по-силно дейността си, но този починъ тръбва да биде подпомогнатъ отъ държавата, отъ общината да може да се обезпечи благородния положенъ отъ нашите лозари трудъ. Цифритъ на досегашния износъ само отъ нашия край показва нагледно единъ въ пъленъ напредъкъ възходъ, който, надъваме се, въ бъдеще да се увеличи. Никой не може да оспори факта, че този възходъ е лично дъло на българския търговецъ, койтолага усилия да може да открие пазари нови и приветливи за нашето грозде, да обезпечи

следвания, както това е ставало между католици и протестанти, кое то е умалоощавало християнството.

Водачът на шийтите бил Али, зетъ на Мохамеда, а водачът на соннините бил Отманъ, като представител на племето Корешишите, (жители на Медина), славата на които била помрачена отъ Мохамеда. Тази бъсна вражда между тъзи две секти се е продължавала съвъкове. Тази вражда, обаче, принесла голъмъ успехъ на християнството. До днешенъ денъ соннините, потомци на туркоманите, не могатъ да се помирятъ съ шийтите, даже не могатъ да съединятъ силите си срещу кръста. Отманъ, като водачъ на соннините, въ десетата година на властуването си, бил убитъ отъ единъ персийски робъ отъ шийтите, когато се е молилъ въ джамията (643 г. сл. Р. Хр.). Смъртта на Отманъ не станала не станала пръчка на последователите му да продължатъ борбата противъ Али и привържениците му.

Отъ тъзи кратки и бъгли бележки „къзжлбашитъ“ въ с. Долни-пътъсъчикъ и др. сж „шийти“, съ червени чалми, последователи на Али и се установили въ времето на нашествието на турцитъ въ нашия край.

единъ добъръ приемъ въ тъзи пазари.

Икономическите интереси на нашите пазари изискватъ неминуемо уреждането на износа на нашето грозде въ тъзи пазари, но не тръбва да се увеличимъ отъ тази благоприятна действителност. Налага се строгъ надзоръ върху създадените право-отношения между пазарите и търговците, върху склучените съдълки, за доброто състояние на гроздeto, което се изнася, върху плащанията на търговеца-износител.

Предъ видъ оплакванията, справедливи и основателни, на нашите лозари противъ недобросъвестността и шикания на нѣкои търговци-износители въ изплащане или намаление стойността на купеното отъ тъхъ грозде, налага се задължение върху износното учреждение да застави търговците да вложатъ капиталъ, предназначенъ за покупка на грозде, въ Бълг. Земл. Банка, отъ която да могатъ лозарите да изтеглятъ стойността съ чекъ, издаденъ отъ купувача-търговецъ. Този е единъ отъ начините за обезпечението веществените интереси на нашите лозари. Може износния институтъ да уреди по-целесъобразенъ начинъ за заздравяване правоотношенията на продавача и купувача.

Сегашният редъ на нѣщата ощетява извънредно много нашите лозари, които ставатъ жертва на недобросъвестни търговци, като не плащатъ задължението си, даже следъ изнасянето на гроздeto. Ощетениятъ лозаръ остава излъганъ и тръбва да води дѣло, за да получи стойността на продаденото грозде, но где ще намери този търговецъ, който е изчезналъ или се е скрилъ?

Този редъ на нѣщата тръбва да се премахне, защото не може да се търпи и принася щети на износа отъ нашия край.

Четете в. „В. Коренякъ“

чебно място.

*

Привършвайки това си изложение на нѣмските заемки искамъ да спровидиманието на читателите си на още нѣколко думи, това сж:

БУНТЪ, бунтувамъ; у насъ чрезъ полски и руски; произхожда отъ нѣм. *Bund*, т. е. съюзъ на заговорници. У нѣмците има единъ постаръ изразъ гдето *Bund* има значение на „заговоръ“: *einen Bund machen wider jemanden*. А българската дума „буна“, т. е. метежъ иде отъ „буна“, т. е. шума, гълча.

ЛИСТА „за ядене!“ — единъ никакъвъ изразъ (а „за ястията“). Отъ *list* т. е. *Leiste* — ивица. Тази нѣмска дума е минала въ италиански като *lista* и презъ 16 столѣтие се завръща обратно въ нѣмски като *Liste* повече съ значение на „списъкъ“ (върху ивица хартия).

ЧЕМЕРЪ, черъ чемеръ, т. е. тжга, мжка, какъръ (араб.); значи още „отрова“; чемерень = отровъ, горчичъ, нещастенъ. Думата произхожда отъ ствнѣм. *hēptēra* — тъй се нарича една причиняваща кихане билка — *Nieswurz* (*Veratrum album*), която причинява още главоболъ, отравяне и мжка.

ФОКУСЪ-ЧИЯ, отъ нѣм. *Hocus-Pocus*. Приема се, че поради нераз-

биране на латинската литургия изразътъ, при който свещеникътъ манипулира обрядно, а именно: „*hos est enim corpus meum* (това е моето тѣло) се е сториълъ такъвъ единъ загадъченъ и кабалистиченъ та е далъ, въ покваренъ видъ, гъзбоядъжийски изразъ „*hocus-pocus rga paratus*“!

ШЛЯЯ се, чрезъ руски, отъ нѣм. *schlendern*, линкъмъ на сасамъ-натамъ безъ работа, рус. шляться, шлянуть. „*Ich gehe meinen Schlendrian*“ — тъй започва една студентска пѣсънъ. Когато хуманизъмъ бѣше въ възхода си, нѣмците студенти обичаха да даватъ латински окончания на свои думи: *Dùmian*, *Gròbian* — та отъ тукъ и нашата (руска) дума *грубиян-инъ*, макаръ „грубъ“ да е иначе българска дума.

*

Съвременото влияние на нѣмския езикъ не се ограничава само съ заемане отъ него на думи. Чрезъ руско посрѣдство у насъ е проникнало едно понѣмчено латинско-френско окончание — *-ier*: парадирамъ, фрапирамъ, философирамъ, претендирамъ — *paradieren*, *frappieren*, *philosophieren*, *prätendieren*; френската форма *e*: *parader*, *frapper*, *philosopher*, *pretendre*. Ние си служимъ съ това нѣмске глаголно окончание и го прилагаме дори и къмъ наши

Д-ръ К. Караджовъ.

Сърдечни и сърдечносѫдови болести на климактериума у жената

Климактериумъ или спиралието на периода у жената отговаря на нейната есенна възрастъ, понеже представлява последната фаза отъ нейното устройство, нейната еволюция. Той съставлява предверието, тъй да кажемъ първото стало, водещо къмъ старостъта, за която, отъ най-старо време още се знае, че била лоша, защото не идѣла сама (Плутархъ). Ето защо ние искаме да занимаемъ тукъ читателите си съ една отъ ония многото злини, които придружаватъ климактериума, а следователно, и старостъта, съ една именно, която е извѣнредно много важна по своите последствия, презъ тая възрастъ на жената, а именно съ сърдечните болести и тѣхното по-нататъшно развитие.

Когато месечното кръвотечение периодът на жената почне да губи своята редовностъ, настъпватъ обикновено у нея известни сърдечни сърдечносѫдови разстройства: внезапни зачервявания на лицето, предходно чувство на горене въ лицето (горещи вълни), тяжестъ въ главата, пречистване на очите, виене на съвестъ, предсърдечна мжка, сърдечиене; всичко онова е безопасно и изчезва скоро чрезъ единъ подходящъ хранителенъ режимъ (млѣчно-растителенъ, никакво вино, никакъ чай, кафе), повторно употребление на слабителни (Сеньетова соль (*Soda tartarata*), една кафяна лъжица въ чаша вода, сутринъ на гладно сърдце, петнадесетъ дена подъ редъ, Седличъ) и валерианови препарати. Обаче споредъ *Huchard*, не винаги тия, доста чести сърдечни и сърдечни разстройства биле до тамъ безвредни и невинни, защото се дължели на високото кръвно напългане, едно отъ първите споредъ него, проявления на артериосклерозата. Тя обхваща маточните артерии, като набива, единъ видъ въ тѣхъ варови зърна, които стъсняватъ тѣхната калибръ и намаляватъ тѣхната свиваемостъ вследствие което храненето на родилните органи е недостатъчно; същевременно, тъканите на вените ослабватъ и стените имъ се разширяватъ; шийката на матката се свива и отверстието и почти се запушва. Артериосклерозата играе голъма роля и отъ явяването се презъ този периодъ на живота у жената разстройства на органите на чувствата подъ формата на глухота, изчезване или намаление на зрението, изчезване на обонянието, програкнуване, па даже и загуба на гласа (афония). Обаче, други лѣкарски отдаватъ тия разстройства и на нервната система, за която ще говоримъ другъ пътъ.

Или пъкъ тия разстройства се явяватъ у едно болно вече сърдце. Защитителната способност на организма е намалена, вследствие предварителната промънна на сърдечната жица или на отверстията. Лѣкарът се намира предъ наличността на едно сърдечно възпаление (миокардитъ) втвърдяване (кардиосклероза) или нѣкое страдание на клапите. Настъпващият климактериум веднага увеличава припадащите се къмъ тия болести разстройства. Тѣ сж отекните отъ климактериума сърдечни болести. Д-ръ *Clément* отъ Лионъ счита тия разстройства за беззапасни; обаче, Dr. *Tiessinger* не сподѣля неговото мнение, като мисли, че силното предъ климактериума буря сърдце ще издържи и нѣма да биде сломено, или пъкъ ще пострада временно само; ако ли пъкъ е дълбоко засегнато, то отпада окончателно, а отъ това може да последва смърть.

Или, най-после, сърдцето е здраво, но настъпващите въ другъ органъ презъ време на климактериума нередовности ще послужатъ като съединителна черта и ще предизвикатъ разни разстройства: затъсняването, маточните повреди сж най-често причините, които произвеждатъ третия типъ сърдечни болести.

Въ резюме, ние различаваме три вида климактерни сърдечни разстройства: 1) Истински сърдечни разстройства на климактериума при здраво сърдце и безъ повреда на другъ органъ; тѣ се излѣкуватъ напълно, обаче, не е изключено, щото, следъ нѣколко години, да се появятъ нѣкои случаи отъ артериосклероза (сърдечно и бѣбречно втвърдяване); 2) Осложнявящите се и напредващи, вследствие климактериума, сърдечни

тъкмо тоя недостоенъ навикъ е пренесенъ отъ наши студенти въ Австрия и у насъ: „Моля, какво обичате, моля?“; по бул. Сливница единъ се провика: „бж мlogue сж сълдки гевреците, молимъ!“; „до виждане, моля!“

Друга една мода е днесъ по кучетата да носятъ нѣмски имена. Съ присторона нежностъ и повишената гордостъ такива нѣмскоименни пепорите съпътстватъ и подтикватъ, особено предъ публика, на понѣмчението си посета по нѣмски: Пуфи, Буби, Муци, Пуси; сѫщите „европейски“ кучешки имена нѣкои посътавятъ и на децата си.

Тъй бѣлпаринътъ еднакъ се фантазва по гръцки, другъ пътъ по руски, а днесъ по нѣмски, френски — всѣки по своята си снобшина — и се радва и се гордѣе днесъ, че децата му ставатъ чуждоезични, че тѣ носятъ чуждо знаме, че въ ученически строй тѣжатъ ненашенско войнишко тѣжане!

И за това — омайунали, обезнародностени, нито българи, нито френци, нито нѣмци, а „левантинци“ нѣкакви ние си оставаме, дори за власитѣ, „простуле“.

Защото никой не почита оногова, който самъ не зачита своето!

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОТГОВОРЪ на в. „Варненски Коренякъ“

В брой 6854 на в. „Варненска Поща“ от 22 ноември т. г. е напечатана една статия „Печална констатация“ от Ефимовъ, като отговоръ на уводната статия „Печална констатация“ въ в. „Варн. Коренякъ“ брой 4. Личността на г. Ефимовъ за насъ бѣ непозната и неизвестна. Заинтересувахме се и узнахме, че е основенъ учител въ града ни.

Отъ статията му се вижда, че той говори отъ името на тѣзи учители и учителки, които сѫ повърнали вестника ни, даже отъ името на всички, тѣй като изнемогвали, получавали малки заплати и пр. Дали г. Ефимовъ е упълномощенъ да лѣе крокодилски сълзи върху печалната участ на г-да учителите или учителките, това не можемъ да знаемъ и не се вижда отъ статията му. Както и да е, било лично, било упълномощенъ, той дава отговоръ. Съжалявамъ, че той не е внималъ въ духа на нашата статия, не е обръналъ достатъчно внимание, за да разбере, че статията ни се отнася до онѣзи г-да учители или учителки, които, по нашите добити сведения, могатъ да отдѣлятъ по 2 лева месечно за вестника ни, който се издържа само отъ абонаменти. Ние знаемъ имената на тѣзи г-да и знаемъ дали могатъ да плащатъ или по други неизвестни намъ причини връщатъ вестника.

Относно изразътъ на г. Ефимовъ „общественици“, „сведуши“ и „специалисти“, заявявамъ на пomenатия г-нъ, че въ редакционния комитетъ на в. „Варненски Коренякъ“ влизатъ лица „по-сведуши“ по учебното дѣло, отколкото него, и напълно специалисти по своята специалност, и сѫ по-българи отъ самия него, защото презъ войните сѫ изложили гърдитъ си на вражеските куршуми като сѫ служили въ редоветъ на родната армия.

Относно „чуждите училища“ — тѣзи статии носятъ подписа на авторите имъ, и следователно редакционниятъ комитетъ не е ангажиранъ. Това е елементарното правило на вестникарството, което, по всѣка въроятност, не е известно на г-нъ Ефимовъ. Точка.

Отъ Редакц. комитетъ

В-къ „Варненски Коренякъ“ защищава справедливостъта

Заплащане отчуждените мѣста

Недавна се разгледа дѣло въ обл. сѫдъ по отчуждението на рест. „Гроздъ“ до приморската градина, но сѫдътъ прекрати дѣлото, защото собственикътъ на мѣстото не е далъ съгласието си за отчуждение, но ако бѣше далъ съгласието си, то щѣше да се оцени отъ вешти лица и въпросътъ щѣше да се свърши. Общината при всѣко отчуждение трѣбва да плати стойностъ на мѣстото или пъкъ да плаща 6% лихва срещу дължимата цена и никой не е длъженъ да допусне фактическо заемание и отчуждение на мѣстото му. Ако, обаче, единъ собственикъ е допусналъ или пъкъ се е съгласилъ да му се заеме мѣстото, т. е. да стане фактическо отчуждение, безъ да е биль предварително обезщетенъ, такова едно положение не му създаде право да спори отчуждението.

Изискватъ се два елемента, споредъ закона за отчуждение мѣсто за обществена полза: указъ за установяване обществената полза и сѫдебно решение за отчуждението. Практиката на общината по този въпросъ до сега не е съгласна съ разпоредбите на закона.

Слушателъ: Чернооковъ.

Ю. Тодоровъ.

КОНЦЕРТЪТЪ

на Българо-немското културно д-во

По случай изложбата на германската книга въ града ни на 14 т. м. въ Военния клубъ, настоятелството, на българо-немското културно д-во устрои единъ концертъ на г-ца Маргарете Ролль (мецо сопранъ) и Хартмутъ Вегенеръ (пианистъ) отъ Берлинъ. Въ този рѣдъкъ по изпълнението си концертъ бѣха застъпени пѣсни отъ немските композитори Шубертъ, Шуманъ, Брамсъ и Пауль Вегенеръ съ голѣма и изискана вештина. Вѣчно свежи и пропити съ хубаво настроение пѣсни на Фр. Шуберта „An die Musik, Gretchen am Sninnrad, der Lindenbaum и der Mosensohn“, както и вдъхновените пѣсни на Р. Шуманъ Widmung, der Nussbaum, der Soldatenbraut и ins Freie бѣха изпълнени всѣка една съ нейните ритмични, динамични и melodични особености безукорно вещо отъ г-ца Марг. Ролль, която има единъ необикновено школуванъ гласъ по сила, звучност, плътност и чистота.

Съ подобна вештина и техника, както и съ дѣлбочина на чувството бѣ изпълнението на г. Х. Вегенеръ, който на пияното ни предаде „Арабеска“ отъ Р. Шуманъ съ типичната ѹекзотичност, а „Полетъ“ отъ сѫщия съ чистота и прелест. Заредиха се следъ това Брамсовите пѣсни „Вѣчната любовъ“, „Обетъ“ и др., пъкъ и народните пѣсни „Моето момиче съ розовитъ уста“, „Пѣсъ на предачата“ така топло и вдъхновено изпълнени, че всички слушаха съ притаенъ дѣлъ красивото и чисто по дикция изпълнение на г-ца Ролль и я възнаградиха съ своите бурни ржкоплѣскания.

Всѣки, който обича гр. Варна, трѣбва да стане членъ на д-во „Варненски Коренякъ“.

СПИСЪКЪ

на членовете на „Варн. Коренякъ“
(продължение отъ бр. 21 — год. VII)

- 207 Ан. Мариновъ, пенсionеръ
- 208 Ал. В. Мустаковъ, асис. инж.
- 209 Георги Ив. Василевъ, столяръ
- 210 Геор. Ян. Трифоновъ, шльосъръ
- 211 Добри К. Тодоровъ, работникъ
- 212 Дим. Михайлъвъ, служащъ
- 213 Дим. Матевъ, пенсионеръ
- 214 Ж. Димитриади, застр. агентъ
- 215 Захари Щ. Захариевъ, представъ
- 216 Зафира Ж. Апостолова, домак.
- 217 Ив. Сотир. Ивановъ, пенсионеръ
- 218 Иовка П. Аничева, домакиня
- 219 Ив. Хр. Фесчиевъ, чиновникъ
- 220 Ив. Дим. Райчевъ, свободенъ
- 221 Иосифъ М. Леви, служащъ
- 222 Каста Георгиевъ, рентиеръ
- 223 Ник. Хр. Божнаковъ
- 224 Карникъ Магърдичевъ, обущаръ
- 225 Каракинъ П. Кирковъ, лодкаръ
- 226 Колумбъ Аделиевъ
- 227 Кеворкъ Апеловъ, търговецъ
- 228 М. Балгаджиевъ, просописецъ
- 229 М. Кузманова, домакиня
- 230 Ник. Х. Тодоровъ, свободенъ
- 231 Ник. К. Николовъ, обущаръ
- 232 Оникъ Екмекчянъ, търговецъ
- 233 Паню Карабатаковъ,
- 234 Петко Бакърджиевъ, дърводел.
- 235 Стоянъ Ст. Антовъ, морякъ
- 236 Ст. Калдаржовъ, пенсионеръ
- 237 Стоянъ Ст. Хергелиевъ, музик.
- 238 Сава Поповъ, чиновникъ
- 239 Т. Габровски, шивачъ
- 240 Тод. Дан. Янковъ, леяръ
- 241 Тод. Петровъ, бояджия
- 242 Филипъ Ивановъ, пенсионеръ
- 243 Филипъ Х. Георгиевъ
- 244 Христо Сава Василевъ, търговъ
- 245 Хаинъ Апеловъ, търговецъ
- 246 Хрис. М. Христостомовъ, свобод.
- 247 Хр. Алекс. Димитровъ, леяръ
- 248 Хр. Джезаровъ, кас. П. Банка
- 249 Хр. Арнаудовъ, чиновникъ
- 250 Хачикъ Вартановъ, адв. писарь
- 251 Хал. Ахмедовъ, касапинъ
- 252 Хр. Кириковъ, прислужникъ
- 253 Хафузъ Зекиря Меджидовъ
- 254 Хафузъ Юсифовъ Зия Юлировъ

- 255 Хафузъ Ибр. Исмаиловъ
- 256 Хр. Х. Атанасовъ рентиенъ
- 257 Ширинъ Ширинянъ, служащъ
- 258 Ш. Мустафовъ,
- 259 Ш. К. Моканова, домакиня
- 260 Юрд. Тодоровъ желѣзничаръ
- 261 Янчо Николовъ, служащъ
- 262 Яни Дим. Паращековъ, работ.
- (следва)

В. „Варненски Коренякъ“ дава ценни материали за историята на Варна.

ХРОНИКА

На 18 ноември, т. г. почина въ гр. Варна, Ярославъ Романчукъ, редакторъ на в. „Варненски Коренякъ“ и деенъ членъ на дружеството и единъ отъ заслужилъ граждани. Живѣлъ петдесетъ години въ Варна, като дългогодишенъ гимназиаленъ учитель, общински библиотекаръ и пр., той работи твърде много като общественикъ за Варна и предъ неговата светла памет, ние се прекланяме като казваме: „Вѣчна му паметъ“. Изказваме сърдечни съболезнования къмъ близките му.

Зимна помощъ. Обичаме да вѣрваме, че общинската управа ще вземе пакъ починъ да образува особени комитети въ всѣки участъкъ за събиране помощи въ здрави дрехи или предмети отъ първа необходимост, отъ всички варненски граждани за децата на бедните семейства.

Поправка. Въ миналия брой на в. „Коренякъ“, статия на г. Церовъ „Послание на митрополитъ Григорий“, стр. 2, последенъ стълбецъ 3, думитъ въ заключението, редове 3 и 4 отдолу, вместо „неумолимъ характеръ“ да се чете „несломимъ характеръ“ и вместо „старъ народенъ“ — „стражъ народенъ“.

Четете редовно и разпространявайте в. „Варненски Коренякъ“.

Оплаква се гражданинъ, че въпрѣки издаденитѣ му квитанции за електрическата такса за 1935, 1936 и 1937 г., който е внесълъ, явилъ се служащъ отъ електрическото стопанство и му представилъ единъ недоборъ отъ 200 лв., и понеже не ги е внесълъ, щѣлъ да му отнеме бушонитѣ. Отъ направената справка въ стопанството, оказало се, действително въ книгата, въ която сѫ преведени стари смѣтки, недоборъ, който по всѣка вѣроятност, е произлѣзълъ отъ счетоводството. Налага се внимание отъ надлежния служител при прекарване партидитѣ отъ една книга въ друга, да не извръшва подобни грѣшки, които докарватъ нередовност и които възбуждатъ недоволство.

Годишниятъ абонаментъ на в. „Варненски Коренякъ“ е само двадесетъ пять лева

Добре би било общинската управа да нареди да се постави освѣтление въ клозета находящъ се въ двора на общината.

И тази година Д-во „Варненски Коренякъ“ ще даде своята традиционна семейна литературна музикална и танцова вечеринка, датата на която ще се съобщи допълнително.

Кореняци гответе се за вечеринката, на която ще прекарате нѣколко весели часа.

Четете в. „Варненски Коренякъ“

Членъ на Д-во „Варненски Коренякъ“ може да бѣде всѣки, който е живѣлъ десетъ години въ Варна.

Печатница
„ИЗГРѢВЪ“
ул. Кн. Александъръ, 10
Снабдена съ нови и модерни букви и орнаменти.
Приема и изработва всѣ какъвъ видъ поръчки като:
брошури, регистри, блани, плика, афиши и пр.

Предизвиканъ отговоръ

Учительтъ г. Д. п. Евтимовъ въ в. „В. Поща“ отъ 22 XI т. г. дава статия въ отговоръ на нашата подъ надсловъ „Печална констатация.“ Дължимъ отговоръ, защото въпросътъ става общественъ и защото не сме свикнали да оставаме дължни. Уважаемиятъ г. Евтимовъ добре направилъ, въ защита на учителството. Ние и безъ неговата защита, сме питали и питаемъ чувства на уважения и симпатии къмъ учителството, на което е възложена тежката задача—да обучаватъ и възпитаватъ. Но при наличността на това уважение и почтъ, следвали, че не можемъ да правимъ печални констатации и упреки за „нѣкои“, учители? Защо се предаватъ нашите мисли изопачени, когато въ статията си пишемъ, че „печалната констатация се отнася само за нѣкои, за които знаемъ, че могатъ да отдългватъ отъ срѣдствата си по 2 лв. месечно, но не желаятъ да направятъ това“? Нима г. Евтимовъ може да отрече, че има такива? Защо той обобщава и поставя всички учители подъ единъ знаменателъ, че получавали само 1400—1600 лева? Нима изпълнявайки нашия дългъ, не можемъ да правимъ упреки и констатации? Нима не сме отправили такива и къмъ други граждани, когато въ една статия направихме друга печална констатация, че въ Варн. Арх. Д-во, гдето годишния членски внось е само 10 лева, членуватъ само 3-4 адвокати, 2-3 лѣкарки, 4-5 учители и всичко 125 просвѣтиeni граждани на Варна? Нима трѣбаше да ни се сърдятъ всички, къмъ които се прави упрека или обратно трѣбва да си взематъ бележка за да се опомнятъ? Нима трѣбва да мълчимъ, когато сме дължни да говоримъ? Защо г. Евтимовъ вади отъ нашата статия неоснователни заключения? Кой се нахвърля върху учителството, за да има нужда то да бѫде защитавано отъ Евтимовъ? Кой злослови? Ние ли или той? Отъ какви подбуди пишемъ ние и отъ какви подбуди отговаря г. Евтимовъ? Кой приписва нелепости? Ние или той? Кой обижда? Защо му бѣше упрека, който прави и каква нужда имаше да иронизира, че в. „Варн. Коренякъ“ се списвали отъ „видни общественици и сведущи лица“. Нима поставенинъ отъ него кавички не излагатъ самия него? Нима той, който претендира, че следи обществения животъ въ Варна, не знае кои участвуватъ въ списването на в. „В. Коренякъ“? Нима той не знае, че около дружеството ни и около в. „Варн. Коренякъ“ сж сгруппирани видни общественици съ доказана минала народополезна и обществена дейност? Защо му бѣ нужно той да злослови срѣщу тѣхъ, че биле причината за лошото положението на учителя?

Кого визирате конкретно г. Евтимовъ? Лицето, което е писало статията „Печална констатация“ познава много добре положението на българския учителъ, работило е всѣкога, гдето е могло за подобрене положението на учителя и е следвало завета на своя баща — бившъ учителъ, който на 15/II 1906 г. за пръвъ пътъ, като кметъ е вписанъ въ бюджета по 300 лв. месечно възнаграждение за учителя. Но дължни сме да припомнимъ, че въ решението на общ. съветъ сж вписани следните мотиви: „Животътъ въ Варна заскъпнѣлъ, учителството поради това е обречено на оскѫдица, а

отъ това идвало и интелектуално покрусване, защото заплатитъ имъ сж биле недостатъчни за първите нужди, а камо ли да спестява нѣщо за книги и списания, нуждни за самообразоването му.“ Такова е било назначението на добавъчното възнаграждение. Лицето, което е писало статията, е водило борба за запазване на добавъчното възнаграждение, бидейки дълги години общ. съветникъ. Ако г. Евтимовъ си бѣше задалъ за задача да узнае истината преди да пише своята статия, щѣше да научи, че почти всички членове на управителното тѣло на д-во „Варн. Коренякъ“ сж допринесли нѣщо за подобрене положението на учителя. Въ в. „Варн. поща“ членъ отъ настоятелството неотдавна писа статия за необходимостта да се даде добавъчно възнаграждение на учителя. Но значи ли това, че сѫщите лица нѣматъ право да правятъ печални констатации, които смѣтатъ, че сж отъ полза и които правятъ не за да злословяватъ и обиждатъ, но за да корегиратъ? Защо Вие, г. Евтимовъ се сърдите и препоръжвате на вашиятъ колеги да повърнатъ в. „Варн. Коренякъ“? Каква цель гоните, като искате да прѣчите на единъ вестникъ, който работи за издигане на гр. Варна? Защо и Вие нѣмате доблестъта да признаете грѣшките и да посрещате съ спокойствие основателънъ упрекъ?

Защо идвате до погрѣшни заключения? Защо трѣбва да ни атакувате и да ни приписвате, че сме били защитници на чуждите учители и училища? Нима Вие не разбираете какво значи „свободна трибуна“ въ единъ вестникъ, въ който всѣки съ подписа си може да се изкаже по сложения за разглеждане въпросъ? Защо ни пращате при чужди мисии и чуждестранни пропаганди, за да търсимъ пари, за които сме жадували? Защо бѣше нуждна тая обида и до кого се отнася? Тия, които работятъ въ д-во „Варн. Коренякъ“ и в. „Варн. Коренякъ“ не жадуватъ за пари. Това разберете добре. Тѣ жертвуватъ свой срѣдства, работятъ безплатно, безъ користъ за своя градъ, за родината и за Вашето добруване, г. Евтимовъ. Позволете имъ да бѫдатъ и тѣ добри патриоти. Недайте запазва само лично за Васъ добродетелите.

Това не е скромно, това е осѫдително, това е непростимо. Ние не отричаме, че учителството работи съ идеализъмъ, но значи ли това, че тия, които работятъ въ „В. Коренякъ“ работятъ безъ идеализъмъ, а за користъ? Идеализъмъ и патриотизъмъ не могатъ да бѫдатъ патентъ на отдѣлните съсловия и личности. Ако и това не сте научили досега, научете го!

Ние ще продължаваме да изпълняваме нашия общественъ дългъ, ако и при изпълнение на тоя дългъ, нѣкога нѣкому можемъ да станемъ неприятни.

Не е общественикъ оня, които нѣма куражъ да каже истината. Дългътъ предъ всичко — това е наше ржководно начало.

Отъ настоятелството
на Култур. Просв. Иконом. Д-во
„Варн. Коренякъ“